

hvorfor afviser den højtærede Indenrigsminister en Debat om dette Grundprincip? Jeg kan ikke se, at der er anden Begrundelse for en saadan Afvisning end den, at det bestaaende System nu gennem 30 Aar er blevet en Vane her i Landet. Det er blevet en Vane, og jo længere noget har været Vane her i Landet, desto vanskeligere er det for vort mest vanemæssige og traditionsbundne Parti at gaa bort derfra, desto vanskeligere har det ved at tage nye Grundsynspunkter op. Men jeg vil for mit Vedkommende haabe, at der alligevel fra den Side, som ser de sociale og firansielle Ulemper ved denne Reform i den Skikkelse, hvori den her er forelagt, vil blive gjort Anstrengelser for, at de Synspunkter, som det ærede Medlem Hr. Mads Gram har gjort sig til Talsmand for, ikke bliver fuldstændigt afvist, at hans Ord ikke helt bliver en Røst i Ørkenen, men at man gør et Forsøg paa om muligt at løse Spørgsmaalet. Man har gjort dette før, uden at det lykkedes; men under saa vanskelige Forhold, som vi har nu, og med den Erkendelse af de økonomiske Vanskeligheder, som her er kommet frem fra alle Sider, maa der være en Mulighed for at tage denne Drøftelse op med Udsigt til et frugtbart Resultat.

Men der er en anden Grund for mig til ubetinget at tage Forbehold med Hensyn til denne Reform. Det er dette, at det forekommer mig ganske uforsvarligt, at man samtidig med, at man med koldt Blod fra Regeringens Side bevilger 30 Mill. Kr. til en Statshusmandsreform, en Reform, som under de nuværende økonomiske Konjunkturer socialt er en Draabe i Havet og statsfinansiel absolut er uholdbar, samtidig med at man forelægger en saa dyr Reform som den foreliggende, der socialt paa saa mange Punkter frembyder Ulemper, ikke fra Venstres Side undser sig for at tinge og handle og prutte om en halv Snes Millioner mere eller mindre til det nationale Forsvar, en halv Snes Millioner, om hvilke det er højst sandsynligt, at Flertallet indenfor den militære Sagkundskab vil hævde, at netop disse 10—12—14 Mill. Kr. betyder noget principielt og væsentligt for Forsvarets feltmæssige Effektivitet.

Af disse Grunde vil jeg for mit Vedkommende paa det bestemteste tage Forbehold overfor den foreliggende Reform; og jeg vil udtrykke det Haab, at den ikke maa blive trumfet igennem, uden at den har været taget op til indgaaende Drøftelse med Hensyn til Grundsynspunkterne, at den ikke bliver jasket igennem, blot fordi det bestaaende System nu har været benyttet her

i Landet i 30 Aar, men at det i det kommende Udvalg maa blive taget op til grundig Undersøgelse, om det ikke var muligt at finde en Løsning, der baade finansiel og socialt var mere tilfredsstillende end en Løsning paa det her fremsatte Grundlag.

N. C. Jensen: Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at jeg havde lagt an paa at tale for de fattige, men det vilde jeg ingen Glæde faa af. Jeg ved ikke, hvordan man egentlig skal tale om den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov eller om den foreslaaede Aldersrentelov uden at tale baade om og for de fattige; jeg synes, det er noget, der ligger lige for, fordi det er dem, det drejer sig om, det er dem, man ved Alderdomsunderstøttelsesloven har sagt, man vil hjælpe, og det skulde vel ogsaa i første Linie være dem, man vil hjælpe ved Aldersrentelovforslaget, det er jeg gaaet ud fra maa være den egentlige Hensigt. Derimod har jeg slet ikke tænkt paa at kunne opnaa noget, enten socialt eller politisk, ved at tale om de fattige. Men jeg synes, man bør sige det lige ud, som Landet ligger, at medens de 88 000, som er inde under den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, vel nok vil faa en Gevinst den Dag, den nye Aldersrentelov er vedtaget og de kan nyde Understøttelse efter denne, gælder det ganske givet om dem, der, efter at Aldersrenteforslaget er vedtaget, fylder 60 Aar, at deres Kaar bliver meget ringere, end de vilde være under den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov. For at de skal kunne faa Invalidereente, skal de overfor Invalidereentes Bestyrelse kunne godtgøre, at de har mistet over $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsøve, og det bliver sikkert overordentlig faa, der kan godtgøre dette. Men til alle de øvrige gamle — der nu efter den bestaaende Lov er beretigede til, naar de fylder 60 Aar, at forlange det, der er nødvendigt, for at de kan leve — siger man: I maa vente, til I bliver 65.

Jeg finder, dette er en Urimelighed og et Tilbageskridt af ikke ringe Betydning. Derfor nævnte jeg, at jeg tror ikke, 60 Aars Alderen blev valgt vilkaarligt, den Gang man ved den nuværende Alderdomsunderstøttelseslovs Indførelse satte Grænsen dér; for jeg tror, at den Mand eller Kvinde, der fra sin Barndom Livet igennem har slidt ved haardt Arbejde, i Grunden er udslidt, naar de er 60 Aar. Derimod tror jeg ikke absolut, det kan siges om dem, der efter den nye Aldersrentelov kan komme med, uagtet de har en Kapital fra et Bolssted eller en Gaard, som de overlader til